

Yarın Ne Olacak

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Nisan 2020

“...Rasyonel öğede de hüzün arayan bir şair.

Yarın ne olacak? Yapar, yapmaz.

Bu güne dek yazdıkları yeter bence.

Daha ne diyeyim...

Zarı atıyorum.”

(Cemal Süreya)

Mevsimin kabuğunu soydum ve kocaman çekirdeğinin içine g/izlendim.

Avurdu çökük geceye iliştim sonra ve pencereme konan laneti gizledi gece.

Bir mahzun gülüştü bahşedilen, ivedilikle sorguladığım şecerem ve sarı benizli ahkâmlarda sektim, sevdim elimden geldiğince devasa yüreğin boyutsuzluğunda kibriti çaktım akabinde çaktığım selam ve müfreze yalnızlığıma kir bulaşmasın diye örtündüm aşkla, rehavetle ve inançla...

Günü b/öldüm hecelere; heceleri yuvarladım ağızda sonra da ondalık hanesinde yüreğimin derin bir tevazu yüklendim: aşkı nakşeden günden soyutlandım ve sundum içimdeki mazereti.

Yoklamada yok çektim.

Yokluğa rest çektim.

Varlığıma sükûn ekledim ve aşka yükleme yaptı nifaklar, çalı süpürgesine bindim gezdim şehri şöyle bir ve şehla gözlerinde kıvancın bir ıslık tutturdum gecenin pervazında.

Uğursuzluk addedilen ne ise ve sustum sakilce, esefle dilendim aşkı evrenden ve evrenin çürük kaportasında bir bina inşa ettim ne de olsa bineği idim mazinin ve soyutlanan varlığımın nüvesinde doğdum ansızın ve işte şah damarımdan yakın ve tüm kâfirlerin dumura uğradığı o müşkülpesentlikle hazanın, diktim kopuk düğmelerimi ve dikti başım: hem asi hem isyankâr lakin nefreti pelesenk edenlerdi merceğime yatırdığım belki de bir yatır nezdinde sabrı ve şükrü katık bildiğim.

Gölgeme dadandı börtü böcek ve hürmet ettim her birine yaratılana duyduğum aşkla ben de karıştım

evrende saklı gizeme ve görünmezliđimi Őerh dűŐtűm imgelem gűcűnde bir depremdi sarsıldıđım ve devinen mabedimde aŐka ve hayata kazık kaktđım...

Solumda yorgun bir nota.

Sağımda Besmele.

Evrende saklı ęetele ve nur yűzlű annem.

Rahmet isteyen kim ise saklıydı duasında annemin ve kebir defterimde, bir sıfıra denk dűŐűp de anneme sığındığım Rabbimden sonra aŐkın kayıŐı ile evrene sıkı sıkı yapıŐtıđım.

Lades, diyen gűncem lakin ıraktım gezegenden.

Gezgin ruhumda bir seyyah yűrek ki makberin hűrmetine sakındıđım gűzűmű o pencere elbet kimselerin gűremediđi Rabbim ile arama kimselerin gűremediđi kalp gűzű.

Mukozamda saklı hidayet.

Tenimde durgun bir mavi kem gűzlerden arındıđım nice sure, aksinde hűznűn yűzűme vuran aksi ۆmrűn...

Gűđűn kanatlarına kondum sonra.

Kanatlarımda dokundu bir bir ęiy taneleri.

Çiđ ęiđ birbirini yiyen insan denen bilinmez lakin nefsimi ۆldűrműŐtűm ben daha yolun da ęok baŐında.

ArŐa ęıktı avazımla sakındığım aŐkım.

AŐkım la azınlık olsam da Rabbime kavuŐmam an meselesi idi: dűrtűmde saklı pervasız bir sevgi ve boŐ vermiŐlik elbet kaderime razı kederime doygun, laneti ۆteleyen nice dua aŐkı kapıŐ kapıŐ sűrdűđűm duvarlarda saklı gizem.

Bir manivela.

Bir tűmce.

Ne miydim ۆncesinde?

Bir fakir kul ki aşkı örseleyen evrene bakan şaşkın şaşkın arzı endam eden yaşam reçetem bir nebze de olsa huzur dilediğim bir semazen yürek ki aşkın latif esintisinde nakşeden doğaüstü bir ritim her nasılsa kulaklarımı pompalayan ve şerh düşen düzen ne de olsa düzmece imgelerdi yüreğe pervane.

Bir tebessüm hıçkırın.

Yağmaya niyetli dolu.

Boşa koyup da dolmayan, doludan taşmayı farz bilen aksinde ruhumun faziletli bir özlem asla da tutacağımda değildi hani o kızgın maşa elbet aşkın ateşinde dönenen varlığımı kepaze yalnızlığıma da ortak çıkan şu sefil kalem elbet nazarımda bir seyyah gölge varlığımı da tamamlayan imge imge.

Saf tuttuğum muğlak yargılar lakin gövdemde sayısız kurşun deliği az evvel sıktım sonunu tam da yüreğine şiirin.

Şimdi mevsim gibi dengesiz ve savruk...

Nisan'a yağdırdığım saçmalarla ruhumu kıstas bildiğim gençlik reçetem: elbet doğamda saklı sevginin kademeleri sancılandığım her gece doğan da bir yergi sadece kendimi taşıdığım ve tüm insanlığa uzattığım ekme- lokmasına can kurban- rahmete âşık taşkın mizacımla bir rahle ki uzamında ömrün, kanaviçe desenli bir rahmet bilfiil ölümü koklayan bir böcek gibi yana yakıla yarına çıkmakla iştiğal şu sefil gövdem varsın altında kalayım yıkılan binanın ki ruhum hepten özgür ve seyyah telaffuzu güç olsa da ölümle haşır neşir güncemde yırtık bir resim belki de ödediğim bedellerin öncüsü bir tevafuk nasıl ki ıskartaya çıkacak bunca hasret ve bilinmez elbet vuku bulacak ki bir metanet, taşkın denizlerin suyuna kapılmakla özdeş bir manivela göğün da yüklendiği bunca gizem sonsuzluğa biat bir hürmetle uzak durmaksa lanete ve iblise, melek kanatlarında ömrün tevazu yüklendiğim bir sessizlik ne de olsa aşkın baş şehri yaşattığım bu duygu indinde peyda olan yetimliğime de nazire ettiğim ömrün goncası yarına açmayı umduğum bir gülün da nakşı adımla müsemma bir yürek sesi ki yok fazlası olsa da eksiki hoyrat mizacımla kıyama durduğum tüm gücümle.

"...Rasyonel öğede de hüzün arayan bir şair.

Yarın ne olacak? Yapar, yapmaz.

Bu güne dek yazdıkları yeter bence.

Daha ne diyeyim...

Zarı atıyorum."

(Cemal Süreya)

Mevsimin kabuğunu soydum ve kocaman çekirdeğinin içine g/izlendim.

Avurdu çökük geceye iliştim sonra ve pencereme konan laneti gizledi gece.

Bir mahzun gülüştü bahşedilen, ivedilikle sorguladığım şecerem ve sarı benizli ahkâmlarda sektim, sevdim elimden geldiğince devasa yüreğin boyutsuzluğunda kibriti çaktım akabinde çaktığım selam ve müfreze yalnızlığımı kir bulaşmasın diye örtündüm aşkla, rehavetle ve inançla...

Günü b/öldüm hecelere; heceleri yuvarladım ağızımda sonra da ondalık hanesinde yüreğimin derin bir tevazu yüklendim: aşkı nakşeden günden soyutlandım ve sundum içimdeki mazereti.

Yoklamada yok çektim.

Yokluğa rest çektim.

Varlığıma sükûn ekledim ve aşka yükleme yaptı nifaklar, çalı süpürgesine bindim gezdim şehri şöyle bir ve şehla gözlerinde kıvancın bir ıslık tutturdum gecenin pervazında.

Uğursuzluk addedilen ne ise ve sustum sakilce, esefle dilendim aşkı evrenden ve evrenin çürük kaportasında bir bina inşa ettim ne de olsa bineği idim mazinin ve soyutlanan varlığımın nüvesinde doğdum ansızın ve işte şah damarımdan yakın ve tüm kâfirlerin dumura uğradığı o müşkülpesentlikle hazanın, diktim kopuk düğmelerimi ve dikti başım: hem asi hem isyankâr lakin nefreti pelesenk edenlerdi merceğime yatırdığım belki de bir yatır nezdinde sabrı ve şükrü katık bildiğim.

Gölgame dadandı börtü böcek ve hürmet ettim her birine yaratılana duyduğum aşkla ben de karıştım evrende saklı gizeme ve görünmezliğimi şerh düştüm imgelem gücünde bir depremdi sarsıldığım ve devinen mabedimde aşka ve hayata kazık kaktığım...

Solumda yorgun bir nota.

Sağımda Besmele.

Evrende saklı çetele ve nur yüzlü annem.

Rahmet isteyen kim ise saklıydı duasında annemin ve kebir defterimde, bir sıfıra denk düşüp de anneme sığındığım Rabbimden sonra aşkın kayışı ile evrene sıkı sıkı yapıştığım.

Lades, diyen güncem lakin ıraktım gezegenden.

Gezgin ruhumda bir seyyah y¼rek ki makberin h¼rmetine sakındığım göz¼m¼ o pencere elbet kimselerin göremediği Rabbim ile arama kimselerin giremediği kalp göz¼.

Mukozamda saklı hidayet.

Tenimde durgun bir mavi kem gözlerden arındığım nice sure, aksinde hüzn¼n yüz¼me vuran aksi ömr¼n...

Göđ¼n kanatlarına kondum sonra.

Kanatlarımda dokundu bir bir çiy taneleri.

Çiğ çiğ birbirini yiyen insan denen bilinmez lakin nefsimi öld¼rm¼şt¼m ben daha yolun da çok başımda.

Arşaa çıktı avazımla sakındığım aşkımda.

Aşkımla azınlık olsam da Rabbime kavuşmam an meselesi idi: dürt¼mde saklı pervasız bir sevgi ve boş vermişlik elbet kaderime razı kederime doygun, laneti öteleyen nice dua aşkı kapış kapış sürdüđ¼m duvarlarda saklı gizem.

Bir manivela.

Bir tümce.

Ne miydim öncesinde?

Bir fakir kul ki aşkı örseleyen evrene bakan şaşkımda şaşkımda arzı endam eden yaşam reçetem bir nebze de olsa huzur dilediğim bir semazen y¼rek ki aşkımda latif esintisinde nakşeden doğaüst¼ bir ritim her nasılsa kulaklarımı pompalayan ve şerh düşen düzen ne de olsa düzmece imgelerdi y¼ređe pervane.

Bir tebess¼m hıçkıran.

Yağmaya niyetli dolu.

Boşaa koyup da dolmayan, doludan taşmayı farz bilen aksinde ruhumun faziletli bir özlem asla da tutacağım değildi hani o kızgın maşaa elbet aşkımda ateşinde dönenen varlığımı kepaze yalnızlığıma da ortak çıkan şuu sefil kalem elbet nazarımda bir seyyah gölge varlığımı da tamamlayan imge imge.

Saf tuttuğum muğlak yargılar lakin gövdemde sayısız kurşun deliği az evvel sıktım sonunu tam da yüreğine şiiirin.

Şimdi mevsim gibi dengesiz ve savruk...

Nisan'a yağdırdığım saçmalarla ruhumu kıstas bildiğim gençlik reçetem: elbet doğamda saklı sevginin kademeleri sancılandığı her gece doğan da bir yergi sadece kendimi taşıdığım ve tüm insanlığa uzattığım ekmek- lokmasına can kurban- rahmete âşık taşkın mizacımla bir rahle ki uzamında ömrün, kanaviçe desenli bir rahmet bilfiil ölümü koklayan bir böcek gibi yana yakıla yarına çıkmakla iştiğal şu sefil gövdem varsın altında kalayım yıkılan binanın ki ruhum hepten özgür ve seyyah telaffuzu güç olsa da ölümle haşır neşir güncemde yırtık bir resim belki de ödediğim bedellerin öncüsü bir tevafuk nasıl ki ıskartaya çıkacak bunca hasret ve bilinmez elbet vuku bulacak ki bir metanet, taşkın denizlerin suyuna kapılmakla özdeş bir manivela göğün da yüklendiği bunca gizem sonsuzluğa biat bir hürmetle uzak durmaksa lanete ve iblise, melek kanatlarında ömrün tevazu yüklendiğim bir sessizlik ne de olsa aşkın baş şehri yaşattığım bu duygu indinde peyda olan yetimliğime de nazire ettiğim ömrün goncası yarına açmayı umduğum bir gülün da nakşı adımla müsemma bir yürek sesi ki yok fazlası olsa da eksiki hoyrat mizacımla kıyama durduğum tüm gücümle.